

Ana Bučević

Život je lijep
kad se živjeti zna

© 2023 Safari duha d.o.o.

© 2023 za Srbiju Karupović d.o.o.

Prvo srpsko izdanje

Shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima, ovu knjigu nije, ni u celini ni u delovima, dozvoljeno umnožavati niti prenositi elektronskim ili mehaničkim sredstvima, uključujući fotokopiranje i snimanje, niti je dozvoljeno pohranjivati je u memoriju računara ili je na bilo koji način distribuirati bez pismenog odobrenja nosioca prava.

Urednik i redaktor: Marko Karupović

Korektura: Karupović d.o.o.

Grafičko oblikovanje: Ivan Radić

Slog i prelom: Aleksandar Jovičić

Štampa: Grafičar, Užice

Tiraž: 2000 primeraka

Izdavač:

„Karupović“ d.o.o.

Generala Mihaila Nedeljkovića 53, 11077 Novi Beograd

tel: 011 2270667, 2166765

faks: 011 2270667

www.karupovic.rs

karupovic@sbb.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.42-32

BUČEVIĆ, Ana, 1978-

Život je lijep kad se živjeti zna / Ana Bučević.

- 1. srpsko izd. - Beograd : Karupović, 2023

(Užice : Grafičar). - 191 str. : ilustr. ; 21 cm

Tiraž 2.000.

ISBN 978-86-83825-38-7

COBISS.SR-ID 108455433

Život je lijep
kad se živjeti zna

Ana Bučević

karupović

grafičko izdavačko i trgovinsko preduzeće

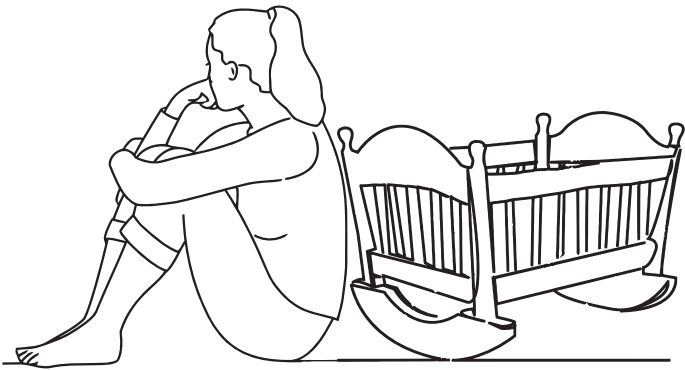
Tebi, Marko,
uz kojeg se duša, nakon dugog putovanja, odmara...

Chiara

Chiara je sjedila na podu kupaonice, potpuno slomljena od tuge i razočarenja. Nije se više niti trudila suzbiti jecaje kako je Liam ne bi čuo.

„Chiara!“, začula je Liamov glas s druge strane vrata. „Chiara, molim te, otvori!“

Nije ga čula. Suze su joj tekle niz obraze dok je netremice zurila u negativan test za trudnoću.

„Zašto? Zašto opet? Ne mogu više. Jednostavno ne mogu. Nemam snage“, izgovarala je tihim glasom u kojem se osjetila potpuna nemoć. „Pa što je to sa mnom? Zašto ja? Zašto je Bog baš mene odlučio kazniti?“

„Chiara, molim te, otvori! Molim te, dušo!“, ponovno se začuo Liamov glas.

Polako je ustala i okrenula ključ u bravi. Potom je ponovno sjela je na pod zagnjurivši glavu duboko među koljena, kao da ne želi vidjeti istinu kojoj je upravo svjedočila.

Liam je kleknuo pored nje i nježno je uzeo za ruku.

„Chiara, ljubavi moja, uspjeh će nam. Znam da hoće. Nećemo sad odustati. Daleko smo dogurali.“

„Daleko? Nismo se pomaknuli s mjesta, Liam!“, utučeno je rekla kroz suze, glasom punim bijesa. „Stigli smo samo do još jednog negativnog testa! Ne mogu više, Liam. Ne mogu. Ne mogu proživljavati ove strepnje, iščekivanje, nadanje... i onda svaki put razočarenje. Razočarenje koje svaki put boli sve više. Do kada ćemo ovako, Liam? Zauvijek? Možda ne vrijedim dovoljno da bih bila mama. Možda sam nekad nešto zgriješila i sada me Bog kažnjava. Zna da mi je najvažnije u životu imati dijete i postati mama. Za mene je najgora kazna da mi se to ne ostvari. Shvaćaš li ti da moj život nema smisla bez djeteta?“

Liam je šutio. Znao je da bi svaka njegova riječ sada mogla samo pogoršati situaciju.

I sam je prolazio unutarnje borbe, od očaja i nemoći do nade i ushićenja.

I sam se bezbroj puta pitao zašto.

Ali, znao je da tako neće pomoći ni sebi ni Chiari. Njegova je odluka bila podržati je u svemu. Zanimariti glasove u sebi koji ga lome i biti uz nju, koliko god može.

Zato je znao da sada treba šutjeti. Šutjeti i pomoći joj svojim prisustvom i razumijevanjem.

Sjeo je na pod pored nje, zagrlivši je. Zagrljaj je istovremeno bio nježan i snažan, kao da joj govori da se isplače, da je razumije i da je tu za nju i da zajedno mogu sve.

Chiara je idućeg jutra ustala kasnije nego inače. Skoro da nije ni spavala. Cijelu je noć prebiralala misli koje su joj nezaustavljivo navirale.

Razmišljala je o mjesecima i mjesecima neuspješnih pokušaja da zatrudni.

Četiri su godine iza njih. Četiri godine razočarenja. Četrdeset osam testova za trudnoću. Sve odreda negativnih.

Tri pokušaja umjetne oplodnje, odlasci na klinike u inozemstvo, na tisuće potrošenih eura. A zarad čega? Zarad negativnog testa i tuge koja je samo sve više rasla?!

Sinoć je donijela odluku da više ne može tako. Nešto mora promijeniti.

Znala je da stres utječe na nju i njeno tijelo. Znala je da mora ostati mirna, koliko god je to moguće.

Skuhala je kavu, sjela u vrt i nazvala Andreu.

Andreu je upoznala prije nekoliko godina na tečaju svjesnog disanja, i u međuvremenu su se toliko zbližile da se postale i najbolje prijateljice.

Andrea je bila njena sušta suprotnost. Smirena, pozitivna, optimistična. Život joj je bio savršen. Imala je predivnog supruga, trogodišnjeg sinčića i posao koji je obožavala. Izgledala je sjajno. Prštala je od energije i uvijek, bez izuzetka, imala osmijeh na licu koji bi osvijetlio svaku prostoriju u kojoj bi se pojavila.

Bila je sve što se Chiari sviđalo. Sretna žena kojoj je sve išlo od ruke. Što god bi poželjela, to bi i ostvarila.

To je i Chiara željela. Ali nije zavidjela Andrei, jer je znala da je ona sve to zaslužila. Mogla je Chiari soliti pamet o tome kako se živi život i što treba mijenjati u svom životu, osuđivati je, ali nije. Nikada od Andree nije doživjela ništa osim prijateljstva i čistog razumijevanja.

Andrea je živjela život punim plućima. I uvijek joj je govorila: Ja živim i puštam druge da promatraju. Tko bude htio naučiti kako to da mi sve ide od ruke, sam će doći i to me pitati.

„Hej, srećo!“, čulo se s druge strane veze.

„Hej, Andrea!“, odgovorila je Chiara, pokušavajući zvučati sretno.

„Kako si? Ima li novosti?“, upitala je Andrea.

„Opet nisam ostala trudna, Andrea. Još jedan neuspjeh.“

„Joj, dušo moja!“, rekla je Andrea puna ljubavi.

„Kako si ti? Kako se osjećaš? Kako je Liam?“, nastavila je Andrea.

„Užasno, Andrea, užasno se osjećam! Potpuno sam slomljena. Znaš onaj osjećaj kad izgubiš svaku nadu? Kad imaš osjećaj da više nemaš snage za još jedan pokušaj. Eto, tako se osjećam. Sinoć nisam oka sklopila. Plakala sam cijelu noć. Prazna sam i umorna. Sigurna sam da se i Liam tako osjeća, ali znaš njega. Toliko me voli da fokus stavlja na mene i to kako se ja osjećam. Ništa nije rekao, ali sigurna sam da mu je teško koliko i meni. Što ako me ostavi, Andrea? Što ako sa svakim negativnim testom postajem sve manje žena za njega? I on zaslužuje imati dijete. A ja mu ga ne mogu podariti. Što ako mu to dođe do glave? Da sa mnom nikada neće biti potpun.“

Sada je već grcala u suzama.

„Dolazim do tebe. Tu sam za petnaest minuta“, tiho je rekla Andrea.

Chiara je ostala sjediti u vrtu, sama sa svojim mislima.

„Stigla sam!“, javi se Andrea otvarajući kapiju.

Chiara je nabacila osmijeh na lice i poletjela prijateljici u zagrljaj. Zagrlila ju je jako, kao da joj zagrljajem zahvaljuje što je došla.

„Chiarice moja draga“, rekla je Andrea, stišćući je još jače. „Bit će to sve dobro, vidjet ćeš. Znam to, osjećam. Držati ćeš ti svoju bebicu u naručju.“

Chiara je osjetila kako joj toplina i blagost prožimaju cijelo tijelo, ne znajući je li to od predivnog proljetnog sunca koje se tog trenu probilo kroz oblake ili od same pomisli na Andreine riječi.

„Dođi sjedni!“, pozvala je Andreu. „Kavica te čeka.“